

ling af forudsætningerne, som er anvendt for bøndergårdenes vedkommende.

Ved bedømmelsen af tabellens eksempler på beskatning af fortjenester ved salg af enfamilieshuse må det tages i betragtning, at de gennemsnitlige salgspriser for hele landet for sådanne ejendomme i 1950 var ca. 83 pct. højere end ejendomsværdien ved 9. almindelige vurdering (pr. 1. oktober 1945), og at salgspriserne fra 1950 til 1959 er steget med ca. 38 pct.

For *andre byejendomme* end enfamilieshuse er priserne på grund af huslejerestriktionerne steget væsentligt mindre end for enfamilieshuse, og salg af sådanne ejendomme ville formentlig kun i et relativt begrænset antal tilfælde være blevet berørt af lovbestemmelserne. Dette gælder dog ikke sommerhuse og enkelte grupper af erhvervejendomme, som især i de senere år har været genstand for stærke prisstigninger. Disse ejendomsgrupper er relativt fåtallige.

Som supplement til foranstående besvarelse af udvalgets spørgsmål nr. 7 har finansministeren ved skrivelse af 22. juni 1960 yderligere fremsendt følgende redegørelse:

„I forbindelse med svaret på folketingsudvalgets spørgsmål 7 skal man henlede udvalgets opmærksomhed på følgende forhold:

I spørgsmålet forudsættes det, at lovforslagets bestemmelser skulle have virkning fra den 5. maj 1950. Der er derfor ved udarbejdelsen af tabel 2 og 3 regnet med, at den skattepligtige fortjeneste skal opgøres som forskellen mellem salgssummen og ejendomsværdien pr. 1. oktober 1945 med tillæg af 75 pct. af denne. Dette er formelt i overensstemmelse med det oprindelige lovforslag. Efter dette kunne man som udgangspunkt for beregningen af fortjenesten på ejendomme, som den skattepligtige ejede den 5. maj 1960, benytte 1956-vurderingen med et tillæg på 75 pct. af denne.

Det lige nævnte 75 pct.s tillæg var imidlertid fastsat på grundlag af de foreliggende oplysninger om forholdet mellem de faktiske salgspriser i 1959 og ejendomsværdierne pr. 1. september 1956. Det kan således nævnes,

at salgspriserne i 1959 oversteg ejendomsværdierne fra 1956 med følgende procenter:

Gårde (1-12 tdr. hartkorn)	55 pct.
Landbrugshuse	60 -
Enfamilieshuse i hovedstaden	41 -
— i provinsbyerne	32 -

Tænker man sig — som forudsat i spørgsmålet — at lovforslaget skulle have været gennemført i 1950, måtte procenttillægget fastsættes under hensyn til, at salgspriserne i 1949 oversteg ejendomsværdierne fra 1945 med følgende procenter:

Gårde (1-12 tdr. hartkorn)	61 pct.
Landbrugshuse	74 -
Enfamilieshuse i hovedstaden	74 -
— i provinsbyerne	84 -

Disse oplysninger ville formentlig have medført, at procenttillægget — hvis det skulle have været fastsat i 1950 — ville være blevet fastsat højere end til 75.“

Spørgsmål 8:

Der ønskes en redegørelse for den procentvise stigning i priserne for ejendomme i hovedstadsområdet, der i 1950 var vurderet til

mellem 10 000 og 20 000 kr.	
— 20 000 - 30 000 -	
— 30 000 - 40 000 -	
— 40 000 - 50 000 -	
— 50 000 - 60 000 -	
— 60 000 - 100 000 -	
— 100 000 - 150 000 -	
— 150 000 - 250 000 -	

Svar:

Der henvises til nedenstående oversigt over den gennemsnitlige prisstigning for ejendomme, der ved vurderingen i 1950 var ansat til en ejendomsværdi mellem 10 000 og 250 000 kr. Oversigten er udarbejdet på grundlag af et repræsentativt udsnit af salgene i almindelig fri handel i de københavnske omegnskommuner. Da der først fra og med 1951 er påført salgsindberetningerne oplysninger om ejendomsvurderingen i 1950, er prisstigningen beregnet for perioden fra 1951 til 1959.